

Sygn. akt II Ka 376/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agata Kowalska
Sędziowie:	SR (del.) Paweł Mądry (spr.) SO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Artura Oleszka

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2023 r. sprawy

B. S.

oskarżonej o czyny z art. 231 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 13 lutego 2023 r. sygn. akt II K 781/21

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w pkt VIII wyroku,

w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia uznaje B. S. za winną tego, że w dniu 20 stycznia 2020r. w Ł., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny – p.o. Dyrektora (...) H. S. (1) w W. przekroczyła uprawnienia w ten sposób, że skierowała do Prokuratury Rejonowej w Łukowie pisemne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez funkcjonariusza publicznego M. C. (1), w którym, godząc się, że przestępstwa tego nie popełnił, fałszywie oskarżyła go o doprowadzenie w dniach 7 sierpnia 2019 roku i 20 listopada 2019 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) H. S. (1) w W. w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 20.000 złotych, czym działała na szkodę interesu prywatnego M. C. (1), tj. czynu z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za ten czyn na podstawie wskazanych przepisów skazuje ją, zaś na podstawie art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza jej karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

uniewinnia oskarżoną od popełnienia czynów z pkt II (pkt III wyroku) i IV aktu oskarżenia,

uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt II, VII i X wyroku,

obniża do 6 (sześć) miesięcy karę pozbawienia wolności wymierzoną w pkt V wyroku,

na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonej karę łączną 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 §1 kk warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 376/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 13 lutego 2023r. w sprawie II K 781/21

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----
----------	-------	-------	-------	-------

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
c3.1.	zarzuty z apelacji obrońcy adw. P. B.: I. zarzut naruszenia: a) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci akt postępowania przygotowawczego o sygn. akt PR	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

1 Ds. 183.2020, tj. dokumentacji inwentaryzacyjnej, w szczególności protokołu z inwentaryzacji z dnia 31 grudnia 2019 r. (k. 204 i n.) co skutkowałoby tym, że gdyby Sąd dokonał przedmiotowej pełnej oceny nie popełniłby błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że B. S. na dzień składania zawiadomienia była świadoma, że podaje nieprawdę, a tym samym swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu, za które została skazana w pkt I wyroku;

b) art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez nie wydanie wyroku w oparciu o całokształt materiału dowodowego, a tym samym pominięcia przy orzekaniu dowodów stanowiących podstawę aktu oskarżenia, tj. umowa o dotacji z (...) (k. 38-47), pisma z fundacji (...) do M. C. (1) (k. 48), faktura VAT (...) nr (...), oświadczenie o zapłacie (k. 18 i k. 19), potwierdzenie wykonania operacji bankowej na kwotę 10.000 PLN, tytuł przelewu H. S. (1) rękopis, dofinansowanie ze środków (...) (k. 21), kiedy to w sytuacji, gdyby Sąd wydał orzeczenie również w oparciu o powyższe dowody doszedłby do przekonania, że środki wydatkowane przez M. C. (1) otrzymane od (...) na zakup kart rękopisów (...) zostały rozdysponowane niezgodnie z ich przeznaczeniem, co obok informacji wynikających z protokołu z inwentaryzacji z dnia 30 grudnia 2020 r. (brak rękopisów kart (...) k. 205 poz. 1), zeznań świadków M. B., A. P., A. K., M. M., Z. B. oraz A. W. oraz samej oskarżonej, stanowiło kolejny dowód na potwierdzenie zasadności złożenia przez B. S. zawiadomienia do Prokuratury.

c) art. 7 kpk poprzez dokonanie niepełnej oceny

materiału dowodowego, a tymi samym dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych, że B. S. w dniu złożenia zawiadomienia do prokuratury, tj. 20 stycznia 2020 r. miała świadomość, że powołane w zawiadomieniu okoliczności nie podlegają prawdzie, kiedy to jak wynika z ujawnionych i nie zakwestionowanych przez Sąd zeznań M. B., A. P., A. K., M. M., Z. B. oraz A. W., jak i również, części akt z postępowania o sygn. akt PR 1 Ds. 183.2020, tj. protokół z inwentaryzacji (k. 204 i n.) B. S. treść zawiadomienia do Prokuratury sformułowała w oparciu o relacje powyższych członków z inwentaryzacji, jak i protokołu inwentaryzacyjnego wskazującego na braki przedmiotów i środków, na stanie (...) H. S. (1) w W.

d) art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez dokonanie niepełnej oceny materiału dowodowego, a tym samym dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych oceny w zakresie zeznań złożonych przez świadków M. B., A. P., A. K., M. M., Z. B. oraz A. W. poprzez nie ocenienie tych dowodów w aspekcie zarzucanego B. S. popełnienia przez nią przestępstwa określonego w pkt I wyroku, w zakresie jej świadomości co do fałszywego oskarżenia M. C. (1), a tym samym dopuszczenia się przestępstwa określonego w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 234 kk, którego miała się dopuścić zawiadomieniem złożonym do Prokuratury Rejonowej w Łukowie z dnia 20 stycznia 2020 r.

zarzuty z apelacji obrońcy adw. A. M.:

1/ zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj.:

a/ art. 424 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 410 kpk przez sporządzenia uzasadnienia w sposób niepełny, z którego nie da się wywnioskować na jakiej podstawie Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżona:

- przekroczyła uprawnienia składając zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstw, które ze swej istoty jest czynnością legalną i stanowiło realizowanie uprawnień przysługujących oskarżonej,

(...)

b/ art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonej z toku postępowania przygotowawczego, zeznań M. C. (1), K. C., zawiadomienia o przestępstwie z dnia 20 stycznia 2020 roku, FV o nr 15/A/V/19, dokumentów dołączonych do wniosku z 14 lutego 2022 roku, poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżona złożyła 20 stycznia 2020 roku zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia szeregu przestępstw przez M. C. (1), w którym wiedząc, że przestępstw nie popełniono, fałszywie oskarżyła M. C. (1), podczas gdy:

- przekroczenie uprawnień obejmuje wszelkie działania, wykraczające poza granice wyznaczone przepisami prawa lub ich istotę, a zawiadomienie dotyczyło podejrzenia i jego złożenie miało charakter legalny,

- zawiadomienie znajdowało oparcie w dokumentacji sporządzonej przez komisję inwentaryzacyjną składającą się z pracowników ustalonych przez pokrzywdzonego,

- oskarżona wielokrotnie wzywała pokrzywdzonego do wyjaśnienia

	<p>nieścisłości wynikających z dokumentacji, ale bezskutecznie, mimo iż pokrzywdzony nie przebywał już wówczas na zwolnieniu lekarskim,</p> <p>- decyzję o złożeniu zawiadomienia podjął Starosta, a jego treść została skonsultowana z radcą prawnym Starostwa;</p> <p>2/ zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona:</p> <p>a/ w dniu 20 stycznia 2020 roku w Ł., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny - p.o. Dyrektora (...) H. S. (1) w W. przekroczyła uprawnienia w ten sposób, że skierowała do Prokuratury Rejonowej w Łukowie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia szeregu przestępstw przez funkcjonariusza publicznego M. C. (1), w którym, wiedząc, że przestępstw nie popełniono, fałszywie oskarżyła M. C. (1), podczas gdy przeczy temu treść dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, wyjaśnienia oskarżonej, zeznania A. P., A. W., M. M.,</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- dokonując oceny zasadności zarzutów obu apelacji w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia należy na wstępie zauważyć, że rozważania Sądu Okręgowego będą rozdzielnie dotyczyć kwestii ewentualnego fałszywego oskarżenia M. C. (1) o przywłaszczenie mienia muzeum w postaci fotografii, medalów i publikacji oraz ewentualnego</p>		

falszywego oskarżenia M. C. (1) o doprowadzenie muzeum do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w zakresie nabycia rękopisu H. S. (1).

- w zakresie pierwszego zagadnienia należy wskazać, że ocena zarzutów apelacji dotyczących tego aspektu sprawy jest zbędna, ponieważ sama konstrukcja zarzutu aktu oskarżenia jest pozbawiona podstaw wynikających z treści przedmiotowego pisemnego zawiadomienia. Innymi słowy, B. S. została oskarżona, a następnie skazana za to, że fałszywie oskarżyła M. C. (1) o przywłaszczenie wskazanego w zarzucie mienia muzeum, a tymczasem z treści pisemnego zawiadomienia nie wynika, aby w muzeum miało dojść w tym zakresie do przestępstwa przywłaszczenia mienia, a tym bardziej nie wynika, aby sprawcą tego przywłaszczenia miał być M. C. (1). Otóż z zapisów znajdujących się w tym piśmie wynika, że zawiadomienie dotyczy podejrzenia „popełnienia przestępstwa w (...) H. S. (1) w W., które w okresie pełnienia funkcji przez Dyrektora (...) M. C. (1) polegało na” czynach opisanych w uzasadnieniu zawiadomienia. Jak zapisano zaś w pkt 4 uzasadnienia zawiadomienia, „przeprowadzona inwentaryzacja wykazała szereg braków (...) w zakresie środków trwałych i wyposażenia oraz w zakresie muzealiów”. Poza wymienieniem brakujących, zdaniem zawiadamiającej, przedmiotów uzasadnienie tego pisma nie zawiera żadnych innych zapisów, na podstawie których należałoby uznać, że w sprawie doszło do przywłaszczenia tych przedmiotów przez M. C. (1). Zatem bez względu na argumenty apelacji obu obrońców, w sprawie

należało wyeliminować z opisu czynu opisane wyżej elementy, gdyż oskarżona – wbrew stanowisku prokuratora (błędnie powielonemu przez Sąd I instancji) – nie zawiadomiła organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przez M. C. (1) przywłaszczenia mienia muzeum opisanego w zarzucie.

- odmiennie natomiast należy ocenić zarzuty obu apelacji zmierzające do wykazania, że oskarżona składając przedmiotowe zawiadomienie nie oskarżyła świadomie i fałszywie M. C. (1) o doprowadzenie muzeum do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 20.000 zł. Zdaniem Sądu Okręgowego, aby w prawidłowy sposób zrekonstruować zamiar i motywację oskarżonej do złożenia zawiadomienia w tym zakresie niezbędne jest przeanalizowanie treści tylko tych dokumentów, na które powołała się oskarżona w treści zawiadomienia, a nie wszystkich zgromadzonych w aktach sprawy dowodów (takiego postępowania oczekiwał obrońca adw. P. B., który, podnosząc obrazę przepisu art. 410 kpk, zarzucił pominięcie przy orzekaniu dowodów stanowiących podstawę aktu oskarżenia).

- z treści uzasadnienia zawiadomienia wynika, że w muzeum „ujawniono” fakturę z dnia 02 sierpnia 2019r. wystawioną przez LAMUS Antykwariaty W. na kwotę 20.000 zł, z której wynika, że przedmiotem nabycia był przedmiot opisany jako „H. S. (1), rękopis”. Z dalszych zapisów zawiadomienia wynika, że faktura została opłacona w dwóch ratach, zaś B. S. telefonicznie ustaliła, że „firma takiej faktury nie wystawiała”. Oceniając ten fragment zawiadomienia należy stwierdzić,

że oskarżona zataiła fakt, iż sama podjęła decyzję o zapłacie drugiej raty należności z faktury (przelew wykonano w dniu 20 listopada 2019r.), a zatem już co najmniej tego dnia miała wiedzę o istnieniu wierzytelności Antykwariatów (...) LAMUS wobec muzeum. Nadto sprzeczny z dowodami jest zapis zawarty w zawiadomieniu o tym, że pracownik antykwariatu zaprzeczył, aby LAMUS wystawił przedmiotową fakturę. Otóż z zeznań A. W. wynika, że „twierdzenia o tym, że faktura znajdująca się na karcie 16 jest podrobiona było oparte na oświadczeniach przedstawiciela antykwariatu, który na początku twierdził, że faktury nie mają, ale muszą to sprawdzić” (k. 137). Zeznania te znajdują potwierdzenie w obiektywnym dowodzie w postaci wydruków wiadomości z poczty elektronicznej wymienianych między oskarżoną a antykwariatem. Otóż oskarżona w wiadomości z dnia 29 listopada 2019r. została poinformowana przez M. Z., że antykwariat wysłał jako załącznik wiadomości dwie faktury związane z zakupem obiektów akcyjnych. Gdy oskarżona w zwrotnej wiadomości zażądała przesłania zestawienia wszystkich faktur wystawionych przez antykwariat, wówczas w wiadomości z dnia 02 grudnia 2019r. została poinformowana, że przesłane wcześniej faktury (wystawione w maju 2019r.) dotyczą obiektów muzealnych zakupionych przez muzeum na Aukcji XLVIII. Dodatkowo w wiadomości podkreślono, że obiekty zakupione na tej aukcji nie zostały w pełni opłacone i nadal pozostają w dyspozycji antykwariatu. Z tych wiadomości poczty elektronicznej wyłania się zatem stan faktyczny, w którym antykwariat nie zakwestionował

prawdziwości faktury z k. 18 (wcześnie k. 16), a jedynie bez podania uzasadnienia powiązał tę fakturę z zakupionymi w maju 2019 r. muzealiami (opisanymi w fakturze z dnia 18 maja 2019r. - k. 130) i co najważniejsze, poinformował oskarżoną, że muzealia te nadal pozostają w dyspozycji antykwariatu. Tymczasem, jak można wyczytać z pisemnego zawiadomienia, oskarżona zaprzestała prowadzenia dalszej korespondencji z przedstawicielem antykwariatu, a jedynie ograniczyła się do pisemnego wezwania M. C. (1) do wyjaśnienia braku „rękopisu Potop – dowód zakupu faktura nr (...) – 20 000 zł” (k. 81-83). W tym miejscu należy dodać, że z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby faktura z k. 18 akt sprawy dotyczyła „rękopisu kart Potopu”. Zarówno zawarte w pisemnym zawiadomieniu informacje jak i wyjaśnienia oskarżonej nie zawierają logicznego wyjaśnienia powiązania przez oskarżoną faktury z 02 sierpnia 2019r. z „brakującymi kartami Potopu”. Wprawdzie z adnotacji ówczesnego dyrektora M. C. (1) zawartego na odwrocie faktury z 02 sierpnia 2019r. wynika, że faktura „posłużyła na opłatę kart rękopisu H. S.”, zaś z tytułu przelewu pierwszej transzy zapłaty za tę fakturę wynika, że 10.000 zł zostało przelane na rachunek bankowy antykwariatu jako (...). VAT NR (...) H. S. (1), (...) FUNDACJI (...)” to jednak z tych dokumentów i adnotacji nie wynika, aby przedmiotem faktury z 02 sierpnia 2019r. były karty rękopisu (...). Oskarżona otrzymała zresztą kopię faktury o tym samym numerze (...), tylko z datą 18.05.2019, wraz z opisem przedmiotu aukcji (z opisu

wynikało, że przedmiotem aukcji był rękopis utworu Lekarze H. S. (1)). Reasumując, oskarżona mając na uwadze enigmatyczne tłumaczenia przedstawiciela LAMUSA co do okoliczności wystawienia faktury z k. 18 powinna dążyć do dalszego wyjaśnienia sprawy, żądając dalszych informacji od wystawcy faktury. Wyjaśnienia tej sprawy oczywiście nie ułatwił M. C. (1), ponieważ nie odpowiedział na żadne (nawet wysłane w styczniu 2020r.) wezwanie do wyjaśnienia sprawy, lecz, zdaniem Sądu Okręgowego, oskarżona nie miała nadal wiarygodnych podstaw do zawarcia w zawiadomieniu sformułowania o tym, że „do faktury (...) z dnia 02.08.2019 Antykwariat LAMUS A. O. się nie przyznaje (...) muzealiów z w/w faktur w muzeum (...) jest brak i jednocześnie przelano kwotę 20 000 zł (...) co uzasadnia podejrzenie popełnienia przestępstwa w chwili obecnej trudnego jeszcze do zakwalifikowania, a dotyczącego faktury Nr (...) z dnia 02.08.2019” oraz „jeżeli zatem faktura (...) z dnia 02.08.2019 jest prawdziwa to powstaje pytanie co stało się z rękopisem wymienionym na tej fakturze, którego jest brak w muzeum i co do którego Pan M. C. (1) nie złożył żadnych wyjaśnień. (...) Przy założeniu, że faktura z dnia 02.08.2019r. nr (...) jest fakturą prawdziwą istnieje przypuszczenie, iż rękopis został przywłaszczony lub skradziony, albo też nigdy nie dotarł do muzeum, ale w tym temacie M. C. (1) wyjaśnień złożyć nie chce”. W ocenie Sądu Okręgowego, argumentacja zawarta w pisemnym zawiadomieniu o przestępstwie jest oparta na samych wątpliwościach, niedomówieniach, tezach opartych o fałszywe wnioski na podstawie

niejednoznacznych dowodów źródłowych. Oskarżona z uwagi na kilkumiesięczny okres zatrudnienia w tej placówce muzealnej miał dość czasu, aby przekonać się z jakim poświęceniem i zaangażowaniem M. C. (1) wykonywał swą pracę na stanowisku dyrektora muzeum, zatem podniesienie przez oskarżoną w oficjalnym piśmie zarzutów wobec M. C. (1) dotyczących doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem muzeum lub przywłaszczenia kart rękopisu (...) w sposób oczywisty stanowiło fałszywe zawiadomienie w rozumieniu art. 234 kk. Oskarżona co najmniej godziła się na to, że fałszywie oskarża M. C. (1) o popełnienie przestępstwa, gdyż podstawy do sformułowania takiego zawiadomienia były iluzoryczne i stanowiły w większości wyraz spekulacji oskarżonej. Z tych powodów Sąd Okręgowy nie zgadza się z twierdzeniami obrońców, iż oskarżona nie przekroczyła uprawnień jako pełniąca obowiązki Dyrektora (...), zaś każdy zgodnie z art. 304 § 1 kpk ma społeczny obowiązek zawiadomić o popełnieniu przestępstwa organy ścigania. Oskarżona w zakresie kwestii płatności za fakturę z k. 18 akt sprawy nie podjęła rzetelnych działań zmierzających do wyjaśnienia podstaw faktycznych i prawnych uzasadniających taki wydatek po stronie muzeum, a jedynie na podstawie domysłów sformułowała fałszywe oskarżenie wobec jej konkurenta do piastowania stanowiska Dyrektora (...).

- na zakończenie należy wskazać, że Sąd Okręgowy w tym składzie przychylił się do stanowiska wyrażanego w doktrynie i piśmiennictwie, iż czynu z art.

<p>234 kk można dokonać zarówno z zamiarem bezpośrednim jak i ewentualnym. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 maja 2011r. w sprawie SNO 6/11 stwierdził, że „typ przestępstwa określonego w art. 234 kk nie charakteryzuje się celowym działaniem ani nawet zamiarem bezpośrednim, a dla jego bytu wystarczające jest godzenie się sprawcy na fałszywe oskarżenie innej osoby o popełnienie przestępstwa” (Lex nr 1288955).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej B. S. od zarzucanych jej czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów obu apelacji warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia</p>		
<p>3.2.</p>	<p>zarzuty z apelacji obrońcy adw. P. B.: II. zarzut naruszenia: a) art. 399 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu w ten sposób, że w akcie oskarżenia oparta ona była na treści art. 231 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zb. z art. 190a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, kiedy to skazana została za czyn objęty treścią art. 231 § 1 kk w związku z art. 12 § 1 kk w zbiegu z art. 218 § 1a kk w związku z art. 11 § 2 kk, o czym sąd nie uprzedził ani oskarżonej ani jej obrońców, co</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

uniemożliwiło skuteczną jej obronę od czynu, za który została skazana,

b) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie do swobodnej oceny materiału dowodowego sprawy w zakresie czynu za który została uznana winną w pkt III orzeczenia, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że zachowanie B. S. nosiło cechy zachowania uporczywego, jak i nie wzięcia pod uwagę, że było ono usprawiedliwione faktem, że w okresie kiedy wezwania były kierowane do M. C. (1) był on osobą odpowiedzialną materialnie za powierzone mienie (...) H. S. (1) w W. (pełnił funkcję Dyrektora), która zgodnie z instrukcją inwentaryzacyjną winna przygotować i opisać całe mienie przed inwentaryzacją.

c) art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez niezbadanie przez Sąd, czy przyczyny, dla których M. C. (1) znajdował się na urlopie zdrowotnym były realne, a tym samym ustalenia prawidłowości wystawionego zwolnienia oraz nieustalenia przez Sąd w jakich okresach M. C. (1) odebrał listy kierowane do niego przez B. S., które to okoliczności mają zasadniczy wpływ przy ustalaniu, że B. S. była winna czynu, za który została skazana w pkt III orzeczenia, tym samym tego czy w rzeczywistości doszło do naruszenia praw pracowniczych.

d) art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez pominięcie w ocenie dowodów zeznań brata M. C. (1), tj. C. C., jak i również dowodów złożonych pismem obrońcy z dnia 14 lutego 2022 r. w postaci wydruków z prasy wskazujących

na fakt, że M. C. (1), w okresie kiedy znajdował się na zwolnieniu lekarskim podejmował czynności związane z jego życiem zawodowym, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że B. S. była winna czynu, za który została skazana w pkt III orzeczenia.

zarzuty z apelacji obrońcy adw. A. M.:

1/ zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj.

a/ art. 424 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 410 kpk przez sporządzenia uzasadnienia w sposób niepełny, z którego nie da się wywnioskować na jakiej podstawie Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżona:

- w ramach czynu zarzucanego jej w pkt II przekroczyła swe uprawnienia i upoczywie naruszała prawa pokrzywdzonego jako pracownika, podczas gdy z uzasadnienia nie wynika na jakiej podstawie oskarżona wykonywała wobec pokrzywdzonego czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych,

c/ art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań M. C. (1) przez przyjęcie, iż w okresie od 12 grudnia 2019 roku do 27 grudnia 2019 roku oskarżona przekroczyła swe uprawnienia i upoczywie naruszała prawa M. C. (1) jako pracownika wynikające ze stosunku pracy nawiązanego na podstawie powołania, podczas gdy:

- M. C. (1) nie był pracownikiem oskarżonej,

- kilkukrotne, na przestrzeni 15 dni, wysłanie korespondencji

nie wyczerpuje znamienia uporczywości, ani tym bardziej przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego,

- Sąd wbrew zasadzie samodzielności jurysdykcyjnej wynikającej z art. 8 § 1 kpk nie wziął pod uwagę faktu, iż M. C. (1) mimo zwolnienia lekarskiego funkcjonował na tle zawodowym, co było faktem powszechnie znanym, co wyklucza przyjęcie w ślad za urzędem prokuratorskim, iż oskarżona bezprawnie żądała od pokrzywdzonego wykonywania pracy w okresie choroby, tym bardziej, że nie była jego przełożonym,

2/ zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona:

b/ w okresie od 12 do 27 grudnia 2019 roku, w W., w gminie K., w powiecie (...), w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - osoba pełniąca obowiązki Dyrektora (...) H. S. (1) w W. i tym samym wykonująca czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, kierując do przebywającego od 15 listopada do 31 grudnia 2019 roku na zwolnieniu lekarskim dyrektora (...) H. S. (1) w W. M. C. (1) korespondencję zawierającą żądanie niezwłocznego składania wyjaśnień, zakreślając terminy do złożenia wyjaśnień obejmujące okres zwolnienia co do miejsca przechowywania rzeczy objętych inwentaryzacją oraz stawiennictwa do pracy w dniu 30 grudnia 2019

	<p>roku w celu dostarczenia zestawu kluczy i komputera służbowego i odebrania rzeczy osobistych, a nadto zlecając przesyłanie korespondencji służbowej kierowanej do wymienionego w okresie jego zwolnienia lekarskiego na jego adres prywatny, przekroczyła swe uprawnienia i uporczywie naruszała prawa M. C. (1) jako pracownika wynikające ze stosunku pracy nawiązanego na podstawie powołania, podczas gdy oskarżona nie była pracodawcą pokrzywdzonego, kilkukrotna korespondencja (5) na przestrzeni 15 dni na adres, pod którym pokrzywdzony w rzeczywistości nie przebywał, nie stanowi przekroczenia uprawnień oraz uporczywego naruszania praw pracownika</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zarzut obrazy przepisu art. 399 kpk został pobieżnie uzasadniony, zatem Sąd Okręgowy uznał ten zarzut za bezzasadny. Wbrew oczekiwaniom obrońcy, podnosząc zarzut z art. 438 pkt 2 kpk nie wystarczy wskazać na określone uchybienie procesowe (w tym przypadku brak uprzedzenia o możliwości innego zakwalifikowania czynu zarzuconego aktem oskarżenia), lecz niezbędne jest wykazanie, że obraza przepisu postępowania mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Takiego rodzaju argumentacji nie przedstawił obrońca w uzasadnieniu apelacji, ograniczając się jedynie do ogólnego stwierdzenia, że zaniechanie Sądu I instancji pozbawiło oskarżoną prowadzenia skutecznej obrony.</p>		

- obaj obrońcy w swych apelacjach podnieśli zarzut, że Sąd Rejonowy nie wykazał się samodzielnością jurysdykcyjną poprzez zaniechanie zbadania zasadności korzystania ze zwolnienia lekarskiego przez M. C. (1) w okresie objętym zarzutem z pkt II aktu oskarżenia. W tym zakresie obrońcy przekonywali, że pokrzywdzony pozostając na zwolnieniu lekarskim podejmował czynności związane z jego życiem zawodowym, co w konsekwencji skutkowało tym, że oskarżona nie naruszyła praw pracowniczych M. C. (1) żądając od niego składania wyjaśnień związanych z pełnieniem przez niego stanowiska dyrektora muzeum. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut jest nieuzasadniony, gdyż w postępowaniu karnym nie powstała uzasadniona potrzeba prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie. Mimo udziału w rozprawie obrońcy ograniczyli swą aktywność procesową do załączenia do akt sprawy wycinków artykułów prasowych w celu wykazania tezy o bezpodstawnym wystawieniu pokrzywdzonemu zwolnienia lekarskiego. Tymczasem z zeznań samego M. C. (1), jego żony i brata, z kopii notatki urzędowej (k. 461) wynika, że podłoże niezdolności do pracy wynikało z zaburzeń zdrowia psychicznego pokrzywdzonego, co nie wykluczało możliwości uczestniczenia pokrzywdzonego w zaplanowanych wcześniej uroczystościach szkolnych, mających miejsce poza siedzibą (...), a zatem z dala od oskarżonej. Natomiast z akt sprawy nie wynikają żadne okoliczności wskazujące na to, że pokrzywdzony w okresie od 12 do 27 grudnia poszukiwał aktywnie pracy. Z

tych powodów Sąd Rejonowy nie miał podstaw do podjęcia z urzędu działań zmierzających do weryfikacji zasadności wystawienia pokrzywdzonemu zwolnienia lekarskiego.

- bezzasadny jest także zarzut dotyczący tego, że oskarżona nie wyczerpała znamion przypisanego jej czynu, gdyż „M. C. (1) nie był pracownikiem oskarżonej”. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, że przestępstwo z art. 218 § 1a kk może popełnić osoba wykonująca czynności w sprawach z zakresu prawa pracy. B. S. niewątpliwie była taką osobą, gdyż w pismach kierowanych do pokrzywdzonego przedstawiała się jako „p.o. Dyrektor (...) H. S. (1) w W.”. W czasie nieobecności M. C. (1) wykonywała zatem wszystkie obowiązki i korzystała z wszystkich uprawnień przysługujących dyrektorowi tej placówki.

- odnosząc się do wspólnego dla obu apelacji zarzutu błędnego ustalenia faktycznego co do uznania działania oskarżonego za uporczywe należy stwierdzić, że argumentacja skarżących zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela stanowisko obrońców, iż wysłanie pięciu pism do M. C. (1) w okresie od 12 do 27 grudnia 2019r. nie wyczerpuje znamienia „uporczywości” w rozumieniu art. 218 § 1a kk. Z dorobku doktryny, orzeczeń sądów powszechnych czy Sądu Najwyższego nie wynika, aby takiego rodzaju częstotliwość, a zwłaszcza okres działania oskarżonej stanowiło realizację znamienia przestępstwa. Sąd Rejonowy zmieniając opis czynu i kwalifikację prawną uznał, że oskarżona swym zachowaniem wyczerpała jedno z dwóch alternatywnych

znamion czynu z art. 218 § 1a kk (działanie sprawcy stanowi złośliwe lub uporczywe naruszenie praw pracownika), jednakże nie przedstawił w tym zakresie żadnych przekonywujących argumentów. Poza zakresem rozważań Sądu Okręgowego pozostało natomiast znamię złośliwego działania sprawcy z uwagi na kierunek złożonych środków odwoławczych.

- dodatkowo Sąd Okręgowy, działając z urzędu w trybie art. 440 kpk, uznał, że czyn zarzucony oskarżonej nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 218 § 1a kk i art. 231 § 1 kk, gdyż zachowanie opisane w pkt III wyroku nie polegało na uporczywym naruszeniu praw pracownika wynikających ze stosunku pracy nawiązanego na podstawie powołania. W przedmiotowej sprawie B. S. skazano za to, że kierowała do przebywającego na zwolnieniu lekarskim M. C. (1) pisemne wezwania do składania wyjaśnień oraz zlecała przekazywanie korespondencji służbowej na prywatny adres pokrzywdzonego. Tymczasem w doktrynie i orzecznictwie sądowym wskazuje się, że nie istnieje pełny katalog praw pracowniczych. Pewną wskazówką mogą być przepisy Kodeksu pracy, a zwłaszcza przepisy zwarte w Dziale Trzynastym Kodeksu Pracy, gdzie opisano katalog wykroczeń przeciwko prawom pracownika. Zasadniczo prawa pracownicze dotyczą takich dóbr prawnych jak prawo do określonego ukształtowania stosunku pracy, prawo do wynagrodzenia, prawo do odpoczynku (w tym dni wolnych od pracy), prawo do urlopu m. in. wypoczynkowego, prawo do wykonywania pracy z zachowaniem zasad bhp, prawo do

korzystania ze zwolnień lekarskich, prawa związane z zakazem dyskryminowania (choćby z uwagi na płeć czy wiek). Na tym tle należy stwierdzić, że Kodeks pracy nie zdefiniował wolności pracownika od otrzymywania od pracodawcy pism związanych z nawiązanym stosunkiem pracy. Pokrzywdzony wskazywał na negatywne emocje wywołane odbieraniem kolejnych pism od oskarżonej, lecz z żadnego dokumentu (w tym zakresie obowiązków) ani z istoty stosunku pracy nie wynikało, aby miał obowiązek odbierania zarówno korespondencji służbowej przekierowanej na jego adres prywatny ani pism wzywających go do składania wyjaśnień (zatem bez konsekwencji prawnych mógł ignorować ten fakt i zwyczajnie odmawiać odbierania przesyłek od listonosza). Należy zwrócić uwagę, że oskarżona nie podjęła żadnych decyzji z zakresu prawa pracy, godzących w prawa pokrzywdzonego jako pracownika, w reakcji na brak odpowiedzi pokrzywdzonego na jej pisma. W tym zatem Sąd Okręgowy upatruje braku realizacji znamion zarówno czynu z art. 218 § 1a kk jak i z art. 231 § 1 kk (niewątpliwie bowiem oskarżona była uprawniona do kierowania tego rodzaju pism jako pełniąca obowiązki dyrektora).

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej B. S. od zarzucanych jej czynów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>brak znamion czynu z art. 231 § 1 kk i z art. 218 § 1a kk skutkował potrzebą zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanego jej w pkt III wyroku czynu</p>		
<p>3.3.</p>	<p>zarzuty z apelacji obrońcy adw. P. B.:</p> <p>III. zarzut naruszenia art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, który to doprowadził do błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że B. S. zataiła przed Prokuraturą fakt odnalezienia dnia 04 lutego 2020 r. czasopism oraz odnalezienia po 20 stycznia fotografii przedstawiających (...), kiedy to z treści ustnego zawiadomienia o przestępstwie z dnia 15 maja 2020 r. (k. 181 i n.) wskazała ona, że podtrzymuje treść złożonego przez siebie zawiadomienia z dnia 20 stycznia 2020 r. tylko i wyłącznie w zakresie nieprawidłowości związanych z zawarciem umowy z L. P. na zakup skrzyni ze sztukami i zestawu obiadowego zawierającego dwie miski wazowe, co oznacza, że w pozostałej części nie podtrzymywała złożonego przez siebie zawiadomienia, a tym samym niczego nie zataiła.</p> <p>zarzuty z apelacji obrońcy adw. A. M.:</p> <p>1/ zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

a/ art. 424 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 410 kpk przez sporządzenia uzasadnienia w sposób niepełny, z którego nie da się wywnioskować na jakiej podstawie Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżona:

- popełniła czyn z art. 233 § 1 kk, podczas gdy Sąd nie dysponował dowodem, który podważałby wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie,

d/ art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej i przyjęcie, iż B. S. świadomie zataiła fakt odnalezienia po 20 stycznia 2020 roku fotografii przedstawiającej chatę D. składając zeznania 15 maja 2020 roku, podczas gdy nie ma dowodu, który mógłby podważać treść wyjaśnień oskarżonej z dnia 28 października 2021 roku w tej materii,

2/ zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona:

c/ w dniu 15 maja 2020 roku w Ł., woj. (...), złożyła przed prokuratorem Prokuratury Rejonowej w Łukowie fałszywe zeznania w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym PR 1 Ds. 183.2020 po uprzedzeniu jej o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, w ten sposób, że zataiła prawdę wiedząc o odnalezieniu w dniu 4 lutego 2020 roku w budynku (...) H. S. (1) w W. wskazywanych w zawiadomieniu o przestępstwie z dnia 20 stycznia 2020 roku czasopism oraz o odnalezieniu po dniu 20 kwietnia 2020 roku fotografii

	<p>przedstawiającej chatę D., co skutkowało koniecznością podjęcia dalszych czynności procesowych zmierzających do odnalezienia wymienionych przedmiotów i ustalenia okoliczności ich zaginięcia, podczas gdy Sąd nie dysponował dowodem podważającym wiarygodność wyjaśnień oskarżonej w tym zakresie,</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zarzut obrońcy adw. P. B. jest bezzasadny, gdyż nie znajduje oparcia w treści zeznań B. S. z dnia 15 maja 2020r. Obrońca usiłował wykazać, że z treści omawianych zeznań wynika, że B. S. zeznając przed prokuratorem „podtrzymała treść złożonego przez siebie zawiadomienia z dnia 20 stycznia 2020 r. tylko i wyłącznie w zakresie nieprawidłowości związanych z zawarciem umowy z L. P.”, zatem „tylko i wyłącznie z samej treści oświadczenia wynika, że w pozostałym zakresie cofa złożone przez siebie zawiadomienie”. Otóż uważna analiza całego protokołu zeznań nie prowadzi do wniosku lansowanego przez obrońcę. B. S., pod koniec składania zeznań, odnosząc się do kolejnego wątku sprawy zeznała, że „podtrzymuje zawiadomienie w zakresie wskazanych w nim nieprawidłowości dotyczących umowy zawartej z J. P. (...) (k. 185). Ani w tym fragmencie zeznań, ani w pozostałej części depozycji oskarżonej jako świadka nie padło żadne stwierdzenie, na podstawie którego można byłoby przyjąć, że oskarżona zamierzała zmienić lub odwołać jakiegokolwiek</p>		

stwierdzenie zawarte w pisemnym zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, nie mówiąc już o tym, że wolą oskarżonej było cofnięcie pisemnego zawiadomienia w pozostałej części. Dalej trzeba stwierdzić, że z akt sprawy wynika wprost, że oskarżona wiedziała o odnalezieniu w muzeum czasopism, a następnie fotografii, a najdobitniejszym dowodem jest to, że to na jej polecenie została sporządzona notatka urzędowa z k. 452-454. Dla oceny strony podmiotowej przedmiotowego czynu ważne jest także zachowanie oskarżonej w dniu 18 września 2020r. w czasie podjęcia przez prokuratora czynności przeszukania pomieszczeń muzeum w celu odnalezienia brakujących muzealiów. Otóż zanim jeszcze przystąpiono do czynności przeszukania, oskarżona spontanicznie, bez pytań ze strony prokuratora, okazała prokuratorowi notatkę urzędową z 4 lutego 2020r. Z tych powodów trafnie Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżona umyślnie zataiła prawdę przed prokuratorem w toku przesłuchania w charakterze świadka wiedząc o odnalezieniu części muzealiów, które wskazała w pisemnym zawiadomieniu jako zaginione.

- na zakończenie należy dodać, że okoliczności złożenia przez oskarżoną fałszywych zeznań w dniu 15 maja 2020r. wskazują pośrednio także na motywację oskarżonej do złożenia pisemnego zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa. Gdyby oskarżona kierowała się jedynie troską o prawidłowe funkcjonowanie muzeum (a nie chęcią fałszywego oskarżenia M. C. (1)), wówczas bez zwłoki, po ujawnieniu w dniu 04 lutego 2020r., że czasopisma

<p>uznane za zaginione, znajdowały się w budynku muzeum, zawiadomiłaby o tym fakcie prokuratora, tak jak zawiadomiła go o tym, że na dzień 20 stycznia 2020r. ujawniono brak wielu muzealiów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej B. S. od zarzucanych jej czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów obu apelacji warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia</p>		
<p>3.4.</p>	<p>zarzuty z apelacji obrońcy adw. P. B.: IV. zarzut naruszenia: a) treści art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że B. S. miała zamiar przywłaszczyć dokumenty należące do M. C. (1), kiedy to z pisma datowanego na dzień 27 grudnia 2019 r. wzywa ona M. C. (1) do odebrania wszystkich swoich rzeczy osobistych, co pozostało bez jakiegokolwiek odzewu ze strony M. C. (1) b) treści art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

dowodowego co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że dokumentacja pracownicza stanowiąca akta osobowe M. C. (1) znajdowała się w Starostwie Powiatowym, kiedy jak wynika z zeznań M. C. (1) (23 czerwca 2022 r.) dokumentacja ta znajdowała się w (...) H. S. (1), inną okolicznością wskazującą na taki stan rzeczy jest fakt wydania świadectwa pracy przez B. S. jako p.o. Dyrektora (...) H. S. (1), która chcąc to uczynić musiała posiadać akta osobowe M. C. (1), jak i również na okoliczność tę wskazuje treść art. 94 pkt 9) kp oraz art. 15 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturowej

c) treści art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań M. C. (1), T. K. oraz K. C. w zakresie zdarzenia z grudnia 2019 r., w zakresie uznania, że nie wydanie przez B. S. K. C. akt osobowych M. C. (1) nosi w sobie znamiona przywłaszczenia, kiedy to jak wynika z treści art. 94 pkt 9a) - 9b) kodeksu pracy B. S. nie była uprawniona do wydania dokumentacji pracowniczej w postaci akt osobowych, jak i również tego, że było możliwe wydanie ich w formie kserokopii jednak po uprzednim złożeniu o to wniosku przez M. C. (2) (art. 94 (12) kk)

zarzuty z apelacji obrońcy adw. A. M.:

1/ zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj.

a/ art. 424 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 410 kpk przez sporządzenia uzasadnienia w sposób niepełny, z którego nie da się wywnioskować

na jakiej podstawie Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżona:

- ukryła dokumentację pracowniczą M. C. (1) i odmówiła wydania tej dokumentacji uprawnionemu, podczas gdy Sąd nie wskazał na czym miało polegać ukrycie dokumentacji pracowniczej oraz jakiej i w jaki sposób oskarżona odmówiła M. C. (1) jej wydania,

e/ art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań M. C. (1) i K. C. poprzez przyjęcie, iż oskarżona ukryła dokumentację medyczną pokrzywdzonego i odmówiła wydania tej dokumentacji uprawnionemu, podczas gdy :

- oskarżona nie dysponowała dokumentacją pokrzywdzonego, bowiem nie była jego pracodawcą,

- pokrzywdzony udzielił żonie pełnomocnictwa ustnie, co wyklucza przyjęcie, iż dokumentacja nie została wydana osobie uprawnionej, a przy tym było to niemożliwe z uwagi na trwanie stosunku pracy pokrzywdzonego,

- świadectwo pracy zostało wydane pokrzywdzonemu w terminie 7 dni od dnia ustania stosunku pracy, bowiem wydanie w dniu ustania stosunku pracy nie było możliwe z uwagi na fakt, iż dzień, w którym doszło do ustania stosunku pracy pokrzywdzonego był dniem ustawowo wolnym od pracy;

2/ zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona:

d/ w okresie nie wcześniej niż od dnia 15 listopada 2019 roku do 18 września 2020 roku w

	<p>W., woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny - p.o. Dyrektora (...) H. S. (1) w W. przekroczyła uprawnienia w ten sposób, że ukryła dokumentację pracowniczą M. C. (1), którą nie miała prawa wyłącznie rozporządzać i odmówiła wydania tej dokumentacji uprawnionemu byłemu Dyrektorowi (...) H. S. (1) w W. M. C. (1), czym działała na szkodę interesu prywatnego M. C. (1), podczas gdy oskarżona w ogóle nie dysponowała przedmiotową dokumentacją, bowiem nie była pracodawcą pokrzywdzonego, nie mogła w związku z tym jej ukryć, nie odmówiła również wydania tej dokumentacji pokrzywdzonemu, bowiem jego żony nie sposób uznać za osobę uprawnioną, a świadectwo pracy zostało wydane pokrzywdzonemu zgodnie z treścią art. 97 § 1 kp</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- oceniając zarzuty apelacji obrońcy adw. P. B. należy stwierdzić, że skarżący popadł w wewnętrzną sprzeczność, gdyż z jednej strony wskazał na pismo z 27 grudnia 2019r. wzywające M. C. (1) do odebrania wszystkich swoich rzeczy osobistych (sugerując, że to pismo swą treścią obejmowało wezwanie do odebrania przez pokrzywdzonego dokumentów opisanych w zarzucie aktu oskarżenia), a z drugiej strony, w kolejnych zarzutach wyraził przekonanie, że zbiór tych dokumentów nie stanowił własności pokrzywdzonego i ewentualnie M. C. (1) mógł ubiegać się o wydanie ich kserokopii. Odnosząc się zatem do tego zagadnienia należy stwierdzić, że dokumenty znajdujące się w teczce</p>		

(przechowywanej w sejfie muzeum i wydanej pokrzywdzonemu podczas prowadzonego przez prokuratora przeszukania pomieszczeń) nie stanowiły zbioru dokumentów określanych w prawie pracy jako akta osobowe pracownika. Z akt sprawy wynika, że tzw. teczka osobowa M. C. (1) jako dyrektora muzeum znajdowała się w Starostwie Powiatowym w Ł.. Natomiast „dokumentacja pracownicza” M. C. (1) objęta zarzutem aktu oskarżenia stanowiła zbiór prywatnych dokumentów, którego wyłącznym dysponentem był M. C. (1). Do takiego wniosku prowadzi nie tylko treść zeznań pokrzywdzonego, ale także protokół oględzin rzeczy (k. 480-484).

- za bezzasadny należy także uznać argument drugiego z obrońców, że „oskarżona nie dysponowała przedmiotową dokumentacją, bowiem nie była pracodawcą pokrzywdzonego”. Jak wyżej wskazano, oskarżona wykonywała czynności z zakresu prawa pracy wobec pokrzywdzonego oraz kierowała działalnością muzeum w czasie nieobecności pokrzywdzonego, zatem była jedyną osobą upoważnioną do otwarcia sejfu i wydania dokumentów prywatnych M. C. (1).

- mimo powyższych rozważań, Sąd Okręgowy uznał, że oskarżona swym zachowaniem opisanym w zarzucie nie wyczerpała znamion przestępstw z art. 231 § 1 kk i z art. 276 kk. Po pierwsze, należy zgodzić się z obrońcami, iż z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynika, aby M. C. (1) zwrócił się do oskarżonej z żądaniem wydania mu dokumentów. Jak wynika z zeznań świadków, w tym żony pokrzywdzonego, oskarżona została

wezwana do wydania dokumentów jedynie przez K. C. i to wyłącznie w formie ustnej. Tymczasem z opisu czynu zarzucanego oskarżonej wynika, iż odmówiła wydania dokumentacji uprawnionemu (...) M. C. (1). Po drugie, z opisu czynu wynika, że zachowanie oskarżonej miało polegać na „ukryciu” dokumentów. Tymczasem z materiału dowodowego wynika wprost, że miejsce przechowywania dokumentów znane było nie tylko oskarżonej, ale także pokrzywdzonemu. Zachowanie oskarżonej polegające na odmowie wydania tych dokumentów realizowało natomiast znamię „usunięcia”, gdyż – jak wskazuje się w doktrynie – usunięcie dokumentu oznacza uczynienie go niedostępnym dla dysponenta, chociażby znał on miejsce jego przechowywania. Jednakże z uwagi na kierunek apelacji nie było możliwe dokonanie zmiany przez Sąd Okręgowy opisu czynu zarzucanego oskarżonej w taki sposób, aby w miejsce czynności sprawczej opisanej jako „ukrycie” dokumentów przyjąć czynność sprawczą w postaci „usunięcia”.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej B. S. od zarzucanych jej czynów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

brak znamion przestępstwa z art. 231 § 1 kk i z art. 276 kk skutkował potrzebą zmiany wyroku

poprzez uniewinnienie oskarżonej
od przypisanego jej w pkt VI wyroku
czynu

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
uznanie winy w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność zarzutów apelacji i brak okoliczności uwzględnianych przez sąd odwoławczy z urzędu	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
- rozstrzygnięcie w zakresie czynu z pkt I, II i IV aktu oskarżenia - nowy wymiar kar jednostkowych oraz kary łącznej - uchylenie rozstrzygnięć zawartych w pkt II, VII i X wyroku	
Zwięźle o powodach zmiany	

- motywy wyroku w zakresie zmian dokonanych w wyroku w stosunku do czynów z pkt I, II i IV aktu oskarżenia przedstawiono powyżej;

- Sąd Okręgowy dokonał wymiaru kar pozbawienia wolności za czyny z pkt I.2 wyroku Sądu Okręgowego i za czyn z pkt V wyroku Sądu Rejonowego stosowanie do dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk bacząc, aby dolegliwość kar jednostkowych nie przekraczała stopnia winy oskarżonej i szkodliwości społecznej przypisanych jej czynów. Szczególne znaczenie w sprawie miały także cele prewencji ogólnej i szczególnej z uwagi na zainteresowanie opinii publicznej rozstrzygnięciem tej sprawy, a wcześniej postępowaniem przygotowawczym zainicjowanym zawiadomieniem złożonym przez oskarżoną.

- zdaniem Sądu Okręgowego, oskarżonej należało wymierzyć karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż brak było w sprawie podstaw do zastosowania zarówno zasady kumulacji jak i pełnej absorpcji. Nadto w stosunku do oskarżonej zachodziły przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (określone w art. 69 kk), zaś okres 2 lat próby będzie dostateczny do weryfikacji pozytywnej prognozy kryminalistycznej oskarżonej.

- Sąd Okręgowy zdecydował o uchyleniu rozstrzygnięć o zastosowaniu wobec oskarżonej środków karnych w postaci zakazu pełnienia funkcji kierowniczych, gdyż zarówno stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonej jak i właściwości i warunki osobiste oskarżonej nie stanowiły dostatecznego uzasadnienia, aby pozbawić oskarżoną możliwości pełnienia funkcji kierowniczych (o ile ich pełnienie będzie możliwe z uwagi na skazanie oskarżonej za przestępstwo umyślne).

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

Koszty Procesu	
-----------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	apelacje obrońców oskarżonych nie okazały się zasadne w całości, zatem zgodnie z art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 630 kpk oskarżona ponosi koszty sądowe w części dotyczącej czynów, za które została skazana. Z tych powodów na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonej kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz obciążono wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana